

Tărâmul lui Andilandi vă oferă

Împăratul Cioc-de-sturz

de Frații Grimm

fost odată ca niciodată un împărat care avea o față nespus de frumoasă, dar atât de tru-fașă, de nu putea să-i găsească niciun pețitor pe gustul ei.

Pe cei care veniseră-n pețit până atunci, fata reușise să-i facă să-și ia tâlpășița. Ba îi mai și batjocorise pe deasupra! Dar iată că într-o bună zi, împăratul dădu un bal mare, la care-i pofti pe toți flăcăii dornici de însurătoare. Și de cum se înfățișară aceștia, veniți din toate părțile lumii, împăratul îi și orându-i după rang și stare: în frunte veneau împărații, apoi prinții, conții și baronii, iar la urmă, nobilii de mâna a doua.

Când fata de împărat fu purtată prin fața șirului de pețitori, de-ndată ce-i văzu, îi găsi fiecăruia câte-un cusur. Primul i se păru prea gras: „Parcă-i un butoi!”. Pe al doilea îl găsi prea înalt: „la te uite ce lungan! Nu-l ajung nici într-un an...”. Cel de-al treilea era prea scund: „Scurt, gros și îndesat! N-arată a bărbat!”. De al patrulea zise că-i prea galben la față: „Parcă-i moartea!”. Al cincilea i se păru prea roșcovan: „Roș-creastă de cocoș!”. Iar al șaselea, prea adus de spate: „la te uită: brad verde, uscat după vatră!”

Și uite așa, nu se află unul să nu-i găsească prințesa vreun cusur. Dar cel mai mult își râse de-un crai pe-a cărui față se vedea bunătatea și voioșia. Acesta ședea în capul mesei și avea bărbia nițeluș cam strâmbă.

- Ei, drăcie! strigă domnița, stricându-se de atâta râs. Acesta are o bărbie ca un cioc de sturz!

Și de-atunci îi rămase aceluia împărat numele de „Cioc-de-Sturz”. Dacă văzu împăratul cel bătrân că fata lui nu face altceva decât să-și bată joc de toată lumea și să-și alunge pețitorii, se mânie cumplit și făcu jurământ s-o dea de soție celui dintâi cerșetor care va bate la poarta castelului.

La numai câteva zile după ce trecuse balul acela de pomină, un biet cântăreț trecu pe acolo și se porni să cânte sub ferestrele palatului, cu gândul că s-or îndura de el și l-or milui cu niscaiva mâncare.

De cum îi auzi cântecul, împăratul îi porunci unui slujitor:

- Aduceți-mi-l de îndată încoace!

Cântărețul cel zdrențuros intră-n sala tronului și începu să cânte în fața împăratului și a fiicei sale. Și după ce sfârși de cântat, se rugă de măria-sa să-l ajute cu ce l-o lăsa inima. Împăratul îi zise:

- Atât de mult mi-a plăcut cântarea ta, că ți-o dau pe fiica mea de soție!

Pe domniță o trecură fiori de groază la auzul acestor cuvinte, dar împăratul grăi răspicat:

- Am făcut jurământ să te dau după cel dintâi cerșetor care va trece pe aici, și o să-mi țin jurământul!

În zadar se rugă fata și încercă să se împotrivească. Împăratul trimise după popă și trufașa prințesă fu nevoită să se cunune cu cântărețul cel sărman.

După cununie, împăratul nu-i lăsă pic de răgaz și-i zise:

- Crezi că se mai cuvine ca o nevestă de cerșetor să locuiască sub acoperișul meu? Ia-ți bărbatul și du-te de-aici!

Cerșetorul își lua tânăra soție de mână și-o porniră, bătând drumurile pe jos. Și când ajunseră ei într-o pădure mare, femeia își întrebă bărbatul:

- *Pădurea asta mare,
A cui să fie oare?*

Iar bărbatul îi răspunse:

- *A lui Cioc-de-Sturz crai!
Și-ar fi fost și-a ta,
De bărbat dacă-l luai.*

- *Din cauza trufiei, dădui de năpastă,
Ce trai aș fi dus de-i eram azi nevestă!...*

Merseră ei ce mai merseră până ajunseră într-o luncă. Și femeia întrebă iarăși:

- *Da' lunca asta verde,
A cui să fie oare?*

- *A lui Cioc-de-Sturz crai.
Și-ar fi fost și-a ta,
De bărbat dacă-l luai.*

- *Din cauza trufiei, dădui de năpastă,
Ce trai aș fi dus de-i eram azi nevestă!...*

Mai merseră ei o vreme și numai ce dădură de-un oraș mare. Femeia îl întrebă din nou pe cerșetor:

- *Orașul ăsta mare
Al cui să fie oare?*

- *Al lui Cioc-de-Sturz crai.
Și-ar fi fost și-al tău,
De bărbat dacă-l luai.*

- *Din cauza trufiei, dădui de năpastă,
Ce trai aș fi dus de-i eram azi nevestă!...*

- Nu-mi place defel, îi spuse mânios cântărețul, să te tot aud tânguindu-te că n-ai pe altul de bărbat!... Da' ce, eu nu ți-s potrivit, sunt de lepădat?!

În cele din urmă, poposiră la o colibă mititică, iar femeia întrebă:

- Vai, Doamne, cine-o locui în căscioară,
Că-i dărăpănată din cale-afară?!

Iar cântărețul îi răspunse:

- Vrei să știi cine? Până azi am stat eu singur în ea, dar de-acum încolo vom locui aici împreună.

Când dădură să intre, femeia fu nevoită să se aplece, atât era de scund bordeiul.

- Dar unde-mi sunt slugile? întrebă ea.

- Care slugi? o luă la rost cerșetorul. De-acum înainte, tu singură va trebui să ai grijă de toate. Ia du-te imediat de aprinde focul și pune apă la fiert, să-mi faci de mâncare. Nu mai pot de flămând și ostenit ce sunt!

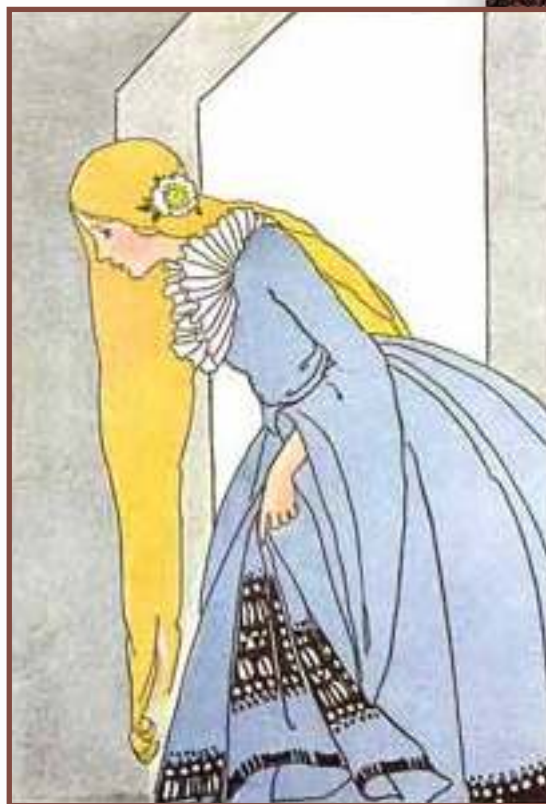
Dar fata de împărat nu se pricepea defel să aprindă focul și nici să gătească, așa că cerșetorul n-avu încotro și fu nevoit să pună el mâna să facă toată treaba, ca să nu rămână flămând. Și, mai brobind-o, mai poticnindu-se, nu se poate spune că n-a făcut o mâncare bunicică până la sfârșit...

După ce îmbucară ei puținul pe care-l aveau, se culcară pe cuptor.

Dis de dimineață, cântărețul își trezi nevasta cu noaptea-n cap și-o îndemnă să se apuce imediat de treburile casei. De bine, de rău, o duseră și așa câteva zile, până ce dădură gata toate merindele. Atunci, bărbatul îi zise nevastei sale:

- Ia ascultă, măi femeie, așa n-o mai scoatem noi la socoteală: să mâncăm numai și de câștigat nici pomeneală!... Să te apuci de împletit coșuri, auzi?

Apoi, bărbatul se duse să taie niște crengi de răchită, le făcu nuiiele și le cără în casă.

Femeia se strădui din toata inima să le împletească, dar nuiielele erau tari și-i vătămau mâinile cele gingașe.

- Văd eu că la asta nu-ți merge mâna! – îi zise bărbatul. Apucă-te măcar de tors, că poate la asta ai să te pricepi mai bine.

Se apucă femeia de tors, dar firul aspru al lânii îi tăia atât de adânc pielea gingașă a degetelor, de-i dădea mereu sângele.

- Of, că tare prost am mai nimerit-o cu tine, că nu ești bună de nicio ispravă! se oțărî la ea bărbatul. Dar ca să nu zici că-ți caut pricină degeaba, uite, o sa încerc să fac negoț cu oale și străchini de lut. Iar tu o să le duci în piață și o să le vinzi.

„Vai, gândi prințesa, dacă s-or nimeri să vina tocmai atunci în piață oameni din împărăția tatălui meu și m-or vedea vânzând blide, ce-au să-și mai rîdă de mine!”

Dar cum n-avea încotro, fu nevoită să se supună, dacă nu voia să moară de foame. Prima oară îi merse bine negustoria, căci, văzând-o cât era de frumoasă, oamenii îi cumpărau bucuroși marfa și-i plăteau cât cerea ea. Ba, s-au mai găsit unii care-i puneau banii-n mîna și uitau să-și mai ia oalele...

Și așa au trăit ei o bucată de vreme de pe urma câștigului, până ce-au cheltuit și ultima lescaie. Când văzu bărbatul că n-au încotro, o trimise din nou la târg cu o grămadă de oale, căci fusese prevăzător și le cumpărase mai înainte, din câștig.

De astă dată însă, domnița se așeză încrezătoare cu ele la gura oborului și-ncepu să îmbie oamenii să le cumpere. Dar, ca un făcut, deodată apăru un călăreț care intră cu armăsarul în grămada ei de oale și le făcu pe toate numai cioburi. Femeia începu să plângă și, de frică, nu mai știa ce să facă.

„Vai de mine și de mine ce-o să mai plătesc pentru asta!”, se tânguia ea întruna. „Cine știe ce-o să spună acu bărbatul meu, când o afla ce mi s-a întâmplat!”

O porni spre casă tot într-o fugă și-i povesti cu de-amănuntul ce pacoste dăduse peste dânsa.

- Cine a mai pomenit să te-așezi cu oalele tocmai la gura oborului, în drumul călăreților! o certă bărbatul, cu asprime. Și acum, ia nu te mai văicări atât, că și-un nătâng ar înțelege că nu ești bună de nicio treabă! Uite, am fost la palatul împăratului și-am cercetat de nu le trebuie vreo slujnică la bucătărie, și mi-au făgăduit c-au să te primească, dar fără nicio simbrie, numai pe mâncare.

Și uite așa ajunse fata împăratului slujnică la bucătărie. Acolo trebuia să-i dea toate la îndemână bucătarului și să săvârșească muncile cele mai grele și mai umilitoare. Biata de ea își legase de amândouă buzunarele câte-o ulcică, și-n ele aducea acasă resturile rămase de la masa împărătească. Și cu bruma asta de mâncare își înșelau foamea.

Dar iată că într-o zi s-a întâmplat să se prăznuiască nunta feciorului celui mai mare al împăratului. Se duse și ea, săraca, să privească, pitindu-se după o ușa din sala tronului... Când se aprinseră luminile și începură să vină oaspeții, unul mai mândru decât altul și domnița văzu strălucirea aceea care-i lua ochii, se gândi, cu inima întristată, la soarta ei și-și blestemă trufia care o adusese în starea asta de sărăcie, făcând-o să îndure atâtea umilințe.

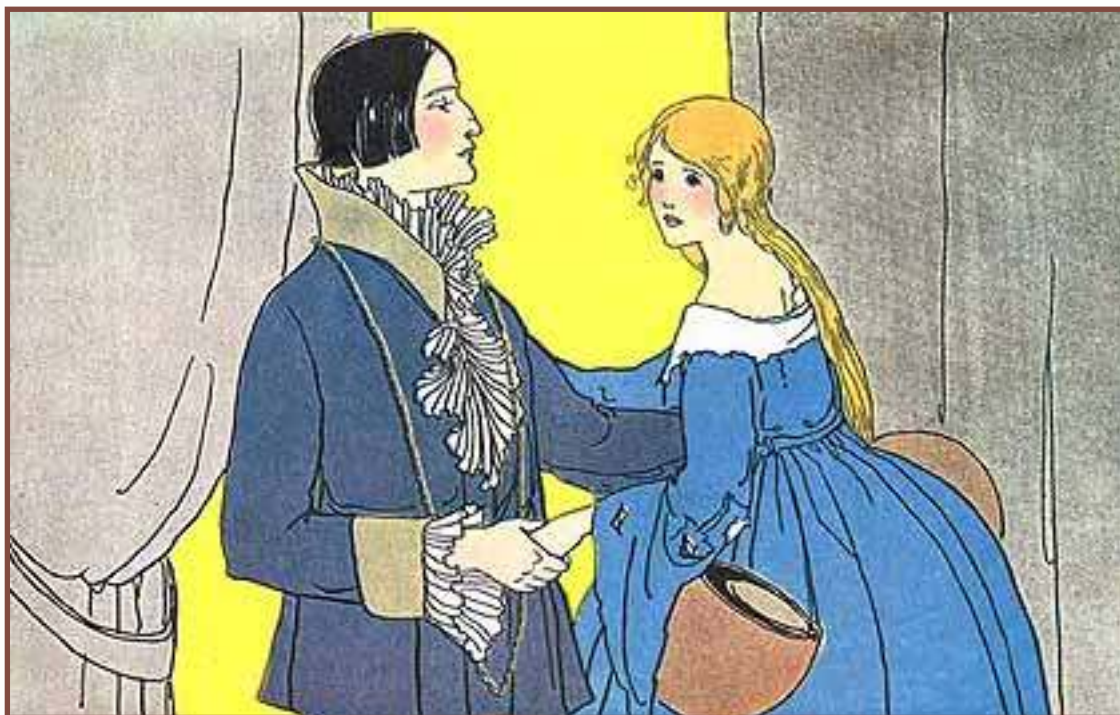
Trecând pe lângă dânsa, slugile îi aruncau din când în când din bucatele pe care le duceau ori le luau de la masă. Fata de împărat se grăbea să le pună în oală, ca să plece acasă cu ele.

Deodată se ivi în sală fiul împăratului, îmbrăcat numai în catifea și-n mătăsuri. Când o văzu pe femeia aceea frumoasă, cum stătea așa, pironită-n ușă, o prinse de mână și vru s-o tragă-n joc. Dar ea se înspăimântă grozav și căută să-i scape din strânsoare, fiindcă-și dăduse îndată seama că fiul de crai nu era altul decât împăratul Cioc-de-Sturz, care-o pețise pe vremuri și pe care ea îl batjocorise.

Dar împotrivirea nu-i ajută la nimic, căci craiul o apucă și mai zdravăn și o trase după el, în sala tronului. Atunci, deodată, se rupse cureaua de care-i stăteau prinse cele două ulcele și ciorba se vărsă pe jos, împrăștiindu-se cât colo...

Când văzură oaspeții una ca asta, începură să râdă cu toții până ce nu mai putură și-i aruncară numai cuvinte de batjocură. De rușine, biata fată de împărat ar fi vrut mai bine să intre-n pământ. Alergă spre ușă, ca să piară cât mai degrabă din ochii lor, dar pe scară o ajunse din urma cineva și o aduse înapoi. Îl privi și-și dădu seama că era tot împăratul Cioc-de-Sturz. Iar el îi grăi cu blândețe:

- Nu te teme, că eu și cântărețul cu care ai stat în coliba aceea micuță suntem unul și același om! De dragul tău m-am prefăcut în cerșetor, iar călărețul care ți-a spart oalele tot eu am fost. Și toate astea le-am făcut ca să-ți înfrâng trufia și să te pedepsesc pentru felul cum m-ai batjocorit.

Atunci ea începu să plângă amarnic și-i zise:

- Cât de nedreaptă am fost! Nu mă simt vrednică să-ți fiu soață!

Dar el căută s-o abată de la gândurile ei negre și-i zise:

- Lasă, nu te mai omorî atât cu firea! Mângâie-te cu gândul că zilele tale de suferință au trecut și acum o să facem o nuntă să i se ducă vestea!

Și cât ai bate din palme, se iviră slujnicele de o gătiră cu cele mai minunate straie din câte s-au pomenit vreodată. Veni apoi și tatăl fetei, împăratul cel bătrân, veniră și curtenii și-i urară cu toții să aibă parte de noroc la nunta ei cu împăratul Cioc-de-Sturz. Și de-abia acum pot să zic că se puseră pe chef...

Rău îmi pare, zău, că n-am nimerit și noi pe acolo, că trebuie să se fi petrecut la nunta asta de pomină, cum nu s-a mai petrecut nicăieri pe lume!...

sfârșit

Mai multe povești puteți descărca de pe *Tărâmul lui Andilandi*

Redactor: **Sînziana Popescu**

Editor document .pdf: **Dan Miha**

Ilustrații de **Margaret Evans Price**, din volumul publicat de Rand McNally & Company, Chicago, 1921

Copyright (c) 2007 - Andilandi.ro. Redistribuirea publică, prin orice mijloace, a prezentei versiuni pdf este interzisă, în condițiile legii, fără acordul scris al proprietarilor site-ului. Utilizarea personală și/sau distribuirea într-un cerc restrâns, către prieteni, este liberă și neîngrădită.